

Република Србија
Управни суд
Немањина 9
Београд

У Београду, 11.5.2023.

Допис

У складу са вашим решењем од 26.4.2023. године, по предмету број 10 У 15481/20,
достављамо приговор и доказе наведене у њему.

Транспарентност Србија
Програмски директор
Немања Ненадић

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Немањина 9
11000 Београд

ТУЖИЛАЦ: Транспарентност Србија, из Београда, ул. Палмотићева бр. 31/III

ТУЖЕНИ: Влада Републике Србије, Београд, Немањина 11

На основу члана 27. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“, број 111/09), у законском року, подносим

ПРИГОВОР
већу од троје судија

у 3 истоветна примерка

Против Решења судије појединца 10 У 15481/20 о одбацивању тужбе од 26. априла 2023. године

- Због погрешно утврђеног стања и
- Због неправилне примене члана 26. став 1. тач. 3) Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“, број 111/09).

Образложење

Решењем судије појединца Управног суда 10 У 15481/20 о одбацивању тужбе од 26. априла 2023. године одбачена је тужба коју је тужилац поднео због "ћутања управе", тачније због непоступања туженог по захтеву за слободан приступ информацијама од јавног значаја од 15. априла 2020. године, као и непоступања по накнадном захтеву од 14. јула 2020. године којима су тражене информације и копије докумената и то: копија Закључка Владе СП 05 број: 00-96/2020-1 од 15. марта 2020. године, односно они делови Закључка који се односе на спровођење јавних набавки, а у вези са COVID-19.

ДОКАЗ 1.: Решења судије појединца 10 У 15481/20 о одбацивању тужбе од 26. априла 2023. године.

Тужба је одбачена у поступку претходног испитивања, на основу члана 26. став 1. тачка 3) Закона о управним споровима, због тога што према схватању суда "тужилац уз тужбу **није приложио доказ да је захтев за приступ информацијама од јавног значаја доставио туженом органу дана 15. априла 2020. године, електронским путем, нити је суду доставио доказ да је накнадни захтев – ургенцију од 14. јула 2020. године доставио туженом, јер нема потврда туженог органа којима**

се доказује пријем ових поднесака електронским путем ...".

Наиме, суд је на основу поднете тужбе, као и доказа приложених уз тужбу, утврдио:

- Тужилац је, у прилогу тужбе због "ћутања управе" **доставио копију захтева** за приступ информацијама од јавног значаја од 15. априла 2020. године;
- Тужилац је, у прилогу тужбе због "ћутања управе" **доставио копију електронске поште** насловљене као "захтев за приступ информацијама од јавног значаја" **у којој није означен прималац електронске поште**, са датумом сачињавања дана 15. априла 2020. године, и без потврде о пријему исте ;
- Тужилац је, у прилогу тужбе због "ћутања управе" **доставио и ургенцију туженом органу** са захтевом за поступање по поднетом захтеву за приступ информацијама од јавног значаја упућеног Генералном секретаријату Владе Републике Србије, од 14. јула 2020. године;
- Тужилац је, у прилогу тужбе због "ћутања управе" **доставио копију електронске поште** насловљене као "ургенција за поступање по захтеву за приступ информацијама од јавног значаја од 14. јула 2020. године" **у којој није означен прималац електронске поште**, и без доказа да је пријем накнадног захтева као електронског документа потврђен од стране туженог органа и
- Тужилац уз тужбу **није приложио и потврде туженог органа којом се доказује пријем ових поднесака електронским путем.**

Чињенично стање је погрешно утврђено због тога што је, супротно тврдњама суда, на основу копија електронске поште видљиво да је:

- **Копија електронске поште од 15. априла 2020. године** послата са електронске адресе ts@transparentnost.org.rs на електронску **адресу informacije@gov.rs**, која је према тада важећем Информатору о раду Владе Републике Србије биле одређена као адреса за достављање захтева за слободан приступ информацијама од јавног значаја и
- **Копија електронске поште од 14. јула 2020. године** послата са електронске адресе ts@transparentnost.org.rs на електронску **адресу informacije@gov.rs**, која је према тада важећем Информатору о раду Владе Републике Србије биле одређена као адреса за достављање накнадних захтева за поступање по захтевима за слободан приступ информацијама од јавног значаја.

ДОКАЗ 2.: Прилози уз тужбу од 11. септембра 2020. године и поднесак од 21. фебруара 2022. године којим је тужба уређена, као и Решења судије појединца 10 У 15481/20 о одбацивању тужбе од 26. априла 2023. године.

На тако погрешно утврђено чињенично стање суд је неправилно и погрешно применио одредбу члана 26. став 1. тачка 3) Закона о управним споровима.

Одредба члана 26. став 1. прописује да ће судија појединац решењем одбацивати тужбу док тачка 3) прецизира да ће то учинити ако утврди *"да уз тужбу поднету због ћутања управе нису приложени сви докази"* прописани чланом 22. став 3. Закона о управним споровима.

Одредба члана 22. став 3. Закона о управним споровима, **коју и сам суд на страни 2. и 3. Образложења решења наводи**, са своје стране прописује да се *"Уз тужбу поднету због ћутања управе прилаже копија захтева, односно жалбе, копија захтева о накнадном тражењу из члана 19. овог закона и доказ о предаји ових поднесака надлежном органу."*

Већ на први поглед је видљиво да цитирана одредба, као обавезан услов да би се сматрало да тужба испуњава процесне претпоставке, изричито прописује **"доказ о предаји"**. Интенција законодавца је јасна и оправдана – од тужиоца се може захтевати да своју тужбу поткрепи само нечим што **он непосредно и самостално може да учини или је у могућности да поседује**.

Поред неправилне примене одредбе члана 22. став 3. Закона о управним споровима, која је сама по себи јасна и недвосмилена, суд је, услед погрешног и неправилног тумачења њене садржине, своју оцену засновао и на неправилној примени одредби и других закона.

У покушају да образложи погрешну примену права суд се, на самом почетку, позвао на једну крајње уопштену одредбу члана 56. став 2. Закона о општем управном поступку (*"Сл. гласник РС"*, бр. 18/2016 и 95/2018 - аутентично тумачење) која прописује да *"Општење у писаном облику обухвата општење електронским путем и у папирном облику."*

Надаље, суд је сасвим непотребно и неосновано с обзиром да није од значаја за решење овог правног питања, разматрао и одредбу члана 57. Закона о општем управном поступку која прописује на који начин орган обавештава странке о могућностима електронског општења, као и права и обавезе органа и странке у ситуацијама када електронски документ садржи одређене недостатке, а ради њиховог отклањања.

Осим тога, суд је своју оцену засновао и на примени одредби члана 70. Закона о општем управном поступку који носи назив **"Поступци обавештавања - Обавештавање електронским путем"**. Прецизније, суд је своју оцену засновао на ставу 2. који прописује да се *"Формално обавештавање електронским путем одвија сагласно закону и обавезно укључује потврду којом се доказује пријем документа."*, као и ставу 3. који предвиђа да се *"Формално обавештавање електронским путем изједначава са достављањем."* Нажалост, а што је веома важно за правилно разумевање овог случаја, суд се није бавио применом нити тумачењем одредбе члана 66. Закона о општем управном поступку под називом *"Појам и начин обавештавања"*. Из садржине и дикције тога члана, а нарочито одредбе става 1. која дефинише да је **"Обавештавање радња којом орган на погодан начин извештава странку и другог учесника о поступању у управној ствари."**, као и других цитираних одредби Закона о општем управном поступку лако је закључити да су све оне предвиђене, усмерене и прописане као **обавеза органа** (а не као обавеза странака и услов за подношење тужбе због "ћутања управе") са циљем да се на најефикаснији начин заштите права и интереси странке.

На исти начин, неправилном применом права, суд је своју оцену засновао и на одредбама члана 39. Закона о електронској управи (*"Сл. гласник РС"*, бр. 27/2018) који носи назив **"Пријем електронског поднеска"** што је логички и садржински другачије од **"доказа о предаји"** као услова прописаног одредбом члана 22. став 3. Закона о управним споровима. Наведени члан у свом ставу 1. прописује да је **"Орган дужан да омогући пријем електронског поднеска преко Портала еУправа, другог електронског јединственог управног места или другим путем достављања између органа и корисника"**

.....". Став 3. истог члана прописује **обавезу органа** која се састоји у томе да се **"Потврда о пријему електронског поднеска шаље се подносиоцу одмах**, на исти начин на који је поднесак послат.". На крају, ставом 4. тог члана дефинисано је да **"Потврда из става 3. овог члана садржи обавештење о пријему електронског поднеска**, датум и време пријема и напредни електронски печат органа.". На основу садржине и дикције и ових чланова видљиво је да су и они прописани **као обавеза органа** у циљу поједностављења и олакшања, односно као предуслов ефикасне комуникације електронским путем (а не услов да би се тужба због "ћутања управе" разматрала у меритуму). То уосталом, потврђује и сам суд, долазећи у контрадикторност сам са самим собом, када на страни 2., у првом пасусу констатује **"... и без доказа да је пријем накнадног захтева као електронског документа потврђен од стране туженог органа"!**

На основу свега изнетог видљиво је да је суд, одбацивањем тужбе на основу горе описаног неправилно утврђеног чињеничног стања и неправилне примене права, тужиоцу ускратио право на судску заштиту гарантовано чланом 22. Устава Републике Србије ("Сл. гласник РС", бр. 98/2006 и 115/2021). Суд је то учинио, свесном или несвесном заменом појма **"доказ о предаји"** (као услова за подношење тужбе због "ћутања управе", прописаног Законом о управним споровима) са погрешном применом појма **"потврда о пријему"** (као обавезе органа коју прописују Закон о општем управном поступку, Закон о електронској управи и Закон о електронском документу, електронској идентификацији и услугама од поверења у електронском пословању) чиме је **"легализовао"** незаконито поступање туженог.

Најбољу потврду тог закључка представља контрадикторност коју садржи претпоследњи пасус Образложења на страни 3. На његовом почетку суд констатује да **"тужилац уз тужбу није приложио доказе да је захтев за приступ информацијама од јавног значаја доставио туженом органу ... нити је суду доставио доказ да је накнадни захтев ... доставио туженом"** да би наведени пасус завршио оценом **"јер нема потврде туженог органа којом се доказује пријем ових поднесака електронским путем ..."!**

Иначе, члан 13. Закона о електронском документу, електронској идентификацији и услугама од поверења у електронском пословању ("Сл. гласник РС", бр. 94/2017 и 52/2021) који носи назив **"Потврда о пријему електронског документа"** (што је такође другачије од **"доказа о предаји"**) у ставу 1. прописује да је **"Потврда о пријему електронског документа доказ да је тај документ примљен од стране примаоца."** (а не **"доказ о предаји"**) док у ставу 2. предвиђа да **"Потврду о пријему електронског документа издаје прималац електронског документа или пружалац услуге електронске доставе."** То уосталом, потврђује и сам суд, долазећи у контрадикторност сам са самим собом, када на страни 2., у првом пасусу констатује **"... и без доказа да је пријем накнадног захтева као електронског документа потврђен од стране туженог органа"!**

Тужилац је уз тужбу доставио доказе којима је располагао и које је, приликом доношења Закона о управним споровима, сасвим оправдано и основано имао у виду и сам законодавац. Тужилац није могао, **без своје кривице**, у ситуацији када тужени **"ћути"**, односно не извршава своју обавезу **слања потврде о пријему** прописану Законом да уз тужбу због "ћутања управе" достави потврде о пријему послатих захтева. Правила логике указују да није могуће да пошљалац сам себи изда потврду о пријему документа који је послао другоме с обзиром да по природи ствари, такву потврду може издати само онај ко је документ примио а не онај ко га је слао. Одбацивањем тужбе суд је, поред "заштите" због непримењивања одредби о достављању информација од јавног значаја у складу са законом,

"заштитио" туженог и у погледу додатног непримењивања законских одредби о пријему поднесака електронским путем. И то управо оних одредби које прописују обавезу органа, а које је суд погрешно тумачио и применио. На тај начин суд је омогућио да штетне последице непримењивања законских одредби од стране тужиоца "падну" на терет туженог.

Последично, тиме је тужиоцу и заинтересованој јавности ускратио право на добијање информација од јавног значаја које би својим актима требало да штити и омогући у ситуацијама када орган јавне власти не поступи по захтеву нити накнадном захтеву за поступање као у овом случају.

Због свега наведеног тужилац предлаже да суд, **након одржане усмене јавне расправе**, донесе следеће

РЕШЕЊЕ

1. Приговор се УВАЖАВА.
2. ПОНИШТАВА СЕ Решење о одбацивању тужбе, а поступак пред судом ће се наставити.

ТУЖИЛАЦ

За Транспарентност Србија

Програмски директор

Немања Ненадић

У Београду, 11. мај 2023. године

Република Србија
УПРАВНИ СУД

10 У 15481/20

Дана 26.04.2023. године

Београд

Управни суд, судија Тија Бошковић, као судија појединац, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Транспарентност Србија, Београд, Палмотићева 31, против тужене Владе Републике Србије, због ћутања управе, у правној ствари слободног приступа информацијама од јавног значаја, дана 26.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

Тужба **СЕ ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Тужилац је дана 11.09.2020. године, Управном суду поднео електронским путем тужбу, која је уређена поднеском од 21.02.2022. године (у смислу што је тужилац потписао тужбу), у којој је навео да је дана 15.04.2020. године, туженом органу електронском поштом упутио захтев за приступ информацијама од јавног значаја, којим су тражене информације и копије докумената и то: копију Закључка Владе СП 05 број: 00-96/2020-1 од 15.03.2020. године, односно оних делова Закључка који се односе на спровођење јавних набавки, а у вези са COVID-19. Будући да тужени није одговорио на захтев у смислу члана 16. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, нити доставио обавештење у смислу члана 16. став 3. истог закона, тужилац се дана 14.07.2020. године, обратио туженом са дописом-ургенцијом за поступање по поднетом захтеву у накнадном року у складу са чланом 19. Закона о управним споровима. Имајући у виду да тужени није одговорио на захтев, нити доставио обавештење ни у додатном року од 7 дана, то је тужилац предложио да суд донесе пресуду којом тужбу уважава и налаже туженом да поступи у складу са чланом 16. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, те обавести тужиоца о поседовању информације и изда односно упути копије тражених докумената, односно у складу са чланом 19. или чланом 16. Закона, у случају да тражене информације или документе не поседује, односно сматра да их не треба учинити доступним тужиоцу.

Увидом у достављене прилоге уз тужбу због недоношења одлуке по захтеву, и поднеска од 21.02.2022. године, Суд је утврдио да је тужилац доставио у копији захтев за приступ информацијама од јавног значаја од 15.04.2020. године, копију електронске поште насловљене као "захтев за приступ информацијама од јавног значаја", у којој није означен

прималац електронске поште, са датумом сачињавања дана 15.04.2020. године и без потврде о пријему исте, ургенцију туженом органу са захтевом за поступање по поднетом захтеву за приступ информацијама од јавног значаја упућеног Генералном секретаријату Владе Републике Србије, дана 14.07.2020. године, као и копију електронске поште насловљене као "ургенција за поступање по захтеву за приступ информацијама од 14.07.2020. године", у којој није означен прималац електронске поште, и без доказа да је пријем накнадног захтева као електронског документа потврђен од стране туженог органа.

У поступку претходног испитивања поднете тужбе Управни суд је нашао да тужбу треба одбацити.

Одредбом члана 22. став 2. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја ("Службени гласник РС", бр. 120/04...36/10), прописано је да се против решења Народне скупштине, председника Републике, Владе Републике Србије, Врховног суда Србије, Уставног суда и Републичког јавног тужиоца не може изјавити жалба.

Одредбом члана 19. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), прописано је да ако првостепени орган по захтеву странке није у року предвиђеном законом којим се уређује општи управни поступак, донео решење против којег није дозвољена жалба, а не донесе га ни у даљем року од седам дана по накнадном захтеву странке, странка по истеку тог рока може поднети тужбу због недоношења захтеваног акта.

Одредбом члана 22. став 3. наведеног Закона је између осталог прописано да се уз тужбу поднету због ћутања управе прилаже копија захтева, копија захтева о накнадном тражењу из члана 19. овог закона и доказ о предаји ових поднесака надлежном органу.

Одредбом члана 56. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС", бр. 18/16 и 95/18), прописано је да орган и странка опште у писаном или усменом облику, на брз и ефикасан начин, али тако да се омогући правна сигурност и економичност поступка (став 1); општење у писаном облику обухвата општење електронским путем и у папирном облику (став 2); у члану 57. наведеног закона, прописано је да орган објављује на својој веб презентацији обавештења о могућности електронског општења између органа и странке, о томе да се органу подносе електронска документа и да орган упућује странци електронска документа, као и о начину на који то чини (став 1); ако електронски документ који је послат странци није читљив, она може да захтева да јој орган упути тај документ у другом погодном облику. Ако није читљив електронски документ који је послат органу, орган захтева да странка поднесе тај документ у другом погодном облику у року који одреди и обавештава странку да ће се, ако не поступи у датом року, сматрати да није ни поднела документ (став 3).

Одредбом члана 70. истог Закона, прописано је да се формално обавештавање електронским путем одвија сагласно закону и обавезно укључује потврду којом се доказује пријем документа (став 2); формално обавештавање електронским путем изједначава се са достављањем (став 3).

Одредбом члана 39. Закона о електронској управи ("Службени гласник РС", бр. 27/18), прописано је да је орган дужан да омогући пријем електронског поднеска преко Портала е Управа, другог електронског јединственог управног места или другим путем достављања између органа и корисника, у складу са законом којим се уређује електронски документ и услуге од поверења у електронском пословању (став

1); пријем електронског поднеска евидентира се у електронској писарници (став 2); потврда о пријему електронског поднеска шаље се подносиоцу одмах, на исти начин на који је поднесак послат (став 3); потврда из става 3. овог члана садржи обавештење о пријему електронског поднеска, датум и време пријема и напредни електронски печат органа (став 4); време пријема електронског поднеска је време одређено квалификованим електронским временским жигом (став 5).

Одредбом члана 26. став 1. тачка 3) Закона о управним споровима, прописано је да ће судија појединац решењем одбацити тужбу и ако утврди да уз тужбу поднету због ћутања управе нису приложени сви докази (члан 22. став 3).

Како тужилац уз тужбу није приложио доказ да је захтев за приступ информацијама од јавног значаја доставио туженом органу дана 15.04.2020. године, електронским путем, нити је суду доставио доказ да је накнадни захтев-ургенцију од 14.07.2020. године, доставио туженом, јер нема потврда туженог органа којима се доказује пријем ових поднеска електронским путем у складу са цитираним законским одредбама, то суд налази да нису испуњене процесне претпоставке за покретање управног спора због ћутања управе.

Са наведених разлога, Управни суд је на основу члана 26. став 1. тачка 3) Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву решења.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 26.04.2023. године, 10 У 15481/20

Судија
Тија Бошковић, с.р.

Поука о правном средству:

Против овог решења подносилац тужбе има право на приговор, у року од 8 дана од дана достављања решења. Приговор се подноси Управном суду, а о приговору одлучује посебно веће суда.

КСВ

Република Србија
Управни суд
Немањина 9
Београд

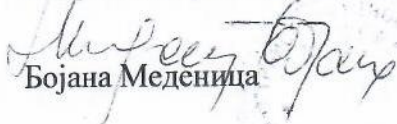
У Београду, 21.2.2022.

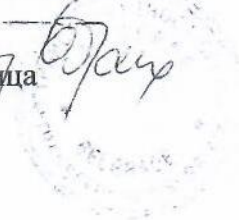
ДОПИС

У складу са вашим решењем од 4.2.2022. по предмету У 15481/20, достављамо уређену тужбу.

Транспарентност Србија

Извршни директор

Бојана Меденица

ВЛАДА СРБИЈЕ
Немањина 11
Београд

C-153/2020

**Захтев
за приступ информацијама од јавног значаја**

На основу члана 15 став 1 Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја (Службени гласник РС, бројеви 120/2004, 54/2007, 104/2009 и 36/2010), подносим захтев за приступ информацијама од јавног значаја, а која се односе на следеће информације:

1. Копију Закључка Владе СП 05 Број: 00-96/2020-1 од 15.марта 2020. године, односно оних делова Закључка који се односе на спровођење јавних набавки, а у вези са COVID-19.

За све тражене документе које поседујете у електронском облику, захтев се односи управо на достављање таквих електронских копија, на адресу ts@transparentnost.org.rs

Уколико је из било ког разлога потребно да Вам ближе појаснимо садржину нашег дописа, молимо да нам се обратите путем електронске поште.

У Београду,
дана 15.априла 2020. године

За организацију Транспарентност Србија:
Немања Ненадић

C – УРГ 153/2020

Прималац

Генерални секретаријат
Влада републике Србије
Немањина 11
Београд

Подносилац

Транспарентност Србија
Палмотићева 31
Београд

Предмет: Ургенција за поступање по Захтеву за приступ информацијама од јавног значаја упућеног Влади Републике Србије, дана 15. априла 2020. године

Дана 15. 4. 2020. од стране подносиоца, Влади РС је достављен Захтев за приступ информацијама од јавног значаја који се односи на јавне набавке.

Поднетим захтевом се тражи:

Копија Закључка Владе СП 05 Број: 00-96/2020-1 од 15.марта 2020. године, оодносно оних делова Закључка који се односе на спровођење јавних набавки, а у вези са COVID-19

Како одговор није стигао ни након периода од 15 дана прописаног чл. 16 Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја Сл. гл. РС бр.120/2004, 54/2007, 104/2009 и 36/2010,), овим путем, у складу са одредбама Закона о управним споровима, **ургирам за убрзање поступка** пред Генералним секретаријатом Владе РС.

У прилогу достављам копију упућеног захтева за приступ информацијама од јавног значаја.

За Транспарентност Србија
Програмски директор
Немања Ненадић

У Београду, 14. 7. 2020. године

Transparentnost Srbija

From: Transparentnost Srbija <ts@transparentnost.org.rs>
Sent: sreda, 15. april 2020. 16:25
To: informacije@gov.rs
Cc: ts@transparentnost.org.rs
Subject: TS - Zahtev za pristup informacijama od javnog značaja, 153/2020
Attachments: Zahtev Vladi Srbije za pristup informacijama od javnog značaja, 15.4.2020 - 2.docx

Poštovani,

U prilogu se nalazi zahtev za pristup informacijama od javnog značaja.

Srdačno,

Transparentnost Serbia
Palmoticeva 31
Beograd, Srbija
+381 / 11 3033 827
+381 / 64 1141 767
www.transparentnost.org.rs

Transparentnost Srbija

From: Transparentnost Srbija <ts@transparentnost.org.rs>
Sent: ponedjeljak, 13. jul 2020. 16:13
To: informacije@gov.rs
Cc: ts@transparentnost.org.rs
Subject: TS - Urgencija za postupanje po zahtevu za pristup informacijama od 14.04.2020, formiranje Kriznog štaba
Attachments: URGENCIJA -Vlada Srbije, formiranje Kriznog štaba, dnevni red sednica.docx; Zahtev_Vladi_Srbije_-_formiranje_Kriznog_štaba.pdf

Poštovani,

U prilogu se nalazi urgencija za postupanje po Zahtevu za pristup informacijama od javnog značaja, upućenom Vladi Republike Srbije 14. aprila 2020. godine, koji se odnosi na formiranje Kriznog štaba i dnevni red sednica održanih u periodu 5.mart – 10.april 2020.godine.

U prilogu je i Zahtev koji je TS uputila Vladi 14.04.2020.godine.

Srdačan pozdrav,

Aleksandra Ajdanić
Researcher/Istraživač
Transparency Serbia
Palmoticeva 31
Belgrade, Serbia
+381 11 3033 827
062 83 000 962